

и да похвърчимъ малко надъ София!

Отдохме на гарата, настанахме се въ влака и следъ малко пристигнахме въ Божурище.

Широко поле, оградено съ низка ограда, се простираше предъ очитъ ми. Това бѣше летището. Едно до друго имаше голѣми сгради съ широки врати. Вжтре бѣха наредени самолетитъ.

Баща ми отиде въ канцеларията по работа, а пъкъ азъ останахъ на летището.

Вънъ, на открито, имаше единъ голѣмъ самолетъ. Той бѣше съ вратички и прозорчетата по корема. Около него се въртѣха нѣколко работника. Смазваха съ масленки ту тукъ, ту тамъ. Затѣгаха бурмички. Обтѣгаха телени вжженца. Узнахъ, че тоя самолетъ билъ новъ, пжтнически.

Когато разглеждахъ перката, крилата, колелцата на самолета, баща ми се обади ненадѣйно задъ гърба ми:

— Крумчо!

— Какво, тате?

— Ето сега, следъ нѣколко минути, ще летимъ съ тоя самолетъ.

— Ще летимъ ли? Не е ли много опасно, тате?

— По-безопасно е отколкото съ влака!

Отъ канцеларията излѣзе

единъ летецъ и бързо се отправилъ къмъ насъ.

— Този ще кара самолета!

— посочи баща ми съ глава.

— Този е пилотътъ, единъ видъ шофьорътъ, който ще управлява самолета.

Пилотътъ бѣше облѣченъ съ особени дрехи и особена шапка. На шапката му отпредъ бѣха закрепени голѣми очила, като похлупащи.

Като дойде до насъ, пилотътъ се засмъ и ме погали по главата.

— Значи, днесъ ще имаме и единъ малъкъ пжтникъ, а? Добре. Нека види колко е хубаво, та като порастне, да стане и той летецъ! Да пази родната земя!

— Отде да знаешъ? Може да стане и това! — каза баща ми.

А пилотътъ се обърна пакъ къмъ мене:

— Е? Искашъ ли да станешъ и ти летецъ, а?

— Не знамъ! — отговорихъ азъ, като вдигнахъ рамене.

— Следъ като летишъ еднажъ, ще искашъ, ще искашъ! — повтори пилотътъ.

Той прегледа самъ отпреде перката и мотора, па се обърна къмъ насъ:

— Хайде, качвайте се! Тръгваме! Какво слънце! Чудесенъ априлски день!